

[Justitsministeren]

f. eks. tilrettelæggelsen af behandlingen af ægteskabssager. Man er nu nået frem til, at ægteskabssager fortsat skal behandles af amterne. Man er nået frem til, at det kan være rimeligt som en administrativ foranstaltning, da justitsministeriet således skal være ankeinstans i en lang række konkrete sager, at foretage det, som administrationsdepartementet og andre sagkyndige foreslog allerede for 15-18 år siden, nemlig at drage omsorg for, at departementerne tager sig af generelle spørgsmål, planlægning, lovgivningsforberedelser osv., medens man lader et direktorat tage sig af de konkrete sager. Det er det, der er tale om her.

Og sagt til hr. Poul H. Møller: når der tales om, at dette forslag om direktoratet, som er en administrativ foranstaltning inden for et ministerium, ikke koster øgede udgifter, er det naturligvis alvorligt ment. De personer, der bliver tale om at placere i et direktorat, arbejder i øjeblikket i et ministerium, i justitsministeriet, eller i overformynderiet. Der er tale om, at man ændrer sagsbehandlingsformen, det direkte referat til ministeren osv., men der er ikke, således som et par andre ordførere også antydede det, tale om at lave en ny stor, central instans. Det er slet ikke det, der er i tankerne her.

Jeg skal sige tak i øvrigt for den modtagelse, som forslaget fik hos fru Marianne Bentzen-Pedersen og hr. Bernhard Baunsgaard. Til hr. Wilhjelm skal jeg sige, at der er ingen tvivl om, således som der står i bemærkningerne, og som det blev sagt i min fremsættelse, at overformynderiet fungerer effektivt og godt. Men som det også blev forklaret i den samme tale, er der tale om, at vi ud fra en samlet vurdering finder, at det alligevel kan være rimeligt at lade banker og sparekasser overtage selve bestyrelsen. Hvis man i dag stod i den situation, at man skulle tage stilling til, hvor man skulle placere forvaltningen af umyndiges midler, ville man ikke lave et overformynderi. Man ville i kraft af den gode lovgivning, vi har om banker og sparekasser, og i betragtning af de gode erfaringer, vi har vedrørende banker og sparekassers sikkerhedsforhold, gøre det, som vi gør i dag, så selve det, at vi i og for sig har en god statsinstitution, er altså ikke ensbetydende med, at vi skal bevare den, hvis vi i øvrigt kan finde en ordning, der forekommer

et flertal rimeligere, og det tyder det altså på at vi har fundet frem til her.

Det er indlånsrenten, der betales – det er svar på et spørgsmål fra hr. Wilhjelm's side – og jeg kan også sige, som jeg allerede har sagt, at beskyttelsen af de umyndiges midler naturligvis vil blive sikret, bl.a. gennem udvælsen af de bemyndigelser, der foreslås her.

Det er klart, at der vil være overgangsproblemer, herunder af personalemæssig karakter, og det er ikke et frit skøn over, hvordan det vil være, for det har vi prøvet engang, da vi foretog udflytninger fra overformynderiets side. Det viste sig dengang i forbindelse med den forrige revision, at der var tale om ganske vanskelige opgaver, der skulle løses på en fornuftig måde. Det kræver naturligvis en ekstra indsats, og det gør det, fordi personalet hverken i overformynderiet eller i justitsministeriet – det vil jeg gerne sige til hr. Poul H. Møller – sidder og laver kryds-og-tværs i deres arbejdstid. Jeg synes ærlig talt, at den bemærkning kunne vi godt have undværet, men det forekommer mig også, må jeg sige, at hr. Poul H. Møller sagde den med en lidt undskyldende mine, og det kan jeg godt forstå. Der er naturligvis tale om, at man bruger sin arbejdsdag til at bestille noget i, og når man gør det og får en ny stor opgave – og det bliver dette, hvis forslaget vedtages – kan man ikke pålægge det eksisterende personale alle disse nye funktioner.

I øvrigt havde hr. Wilhjelm en række beregninger. Jeg kan ikke gå ind i detaljerne, men hvis jeg opfattede det rigtigt, gik det bl.a. på, at hr. Wilhjelm ikke kunne forstå, at man kunne finde frem til en besparelse på 5 mill. kr., når man så de øvrige tal. Jeg tror, hr. Wilhjelm mente, at der totalt ville være tale om en merudgift for staten, og det er rigtigt, det vil der efter min opfattelse blive tale om. Men det, der var nævnt som en besparelse, var en driftsbesparelse på 5 mill. kr., og den går vi ud fra vil forekomme. Samlet ser jeg imidlertid bestemt ikke nogen økonomisk fordel for staten i den ordning, der foreslås her. Derfor kan hr. Wilhjelm have ret i sin antagelse, hvis jeg har forstået ham rigtigt.

I øvrigt foreslår jeg, at disse problemer bliver gjort til genstand for en grundig udvalgsbehandling, når vi kommer dertil, og jeg